

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: P. H.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: Policii České republiky, Ředitelství služby dopravní policie**, se sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.3.2014, č.j. PPR-5362-1/ČJ-2014-990440,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14.3.2014, č.j. PPR-5362-1/ČJ-2014-990440, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru služby dopravní policie (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30.1.2014, č.j. KRPU-5614-7/ČJ-2014-0400DP-05, vydané ve zkráceném přezkumném řízení, kterým byl změněn výrok rozhodnutí o přestupku, jenž byl vydán v blokovém řízení formou bloku na pokutu na místě nezaplacenou dne 23.3.2013, ev.č. FC/2013 C 1033299 (dále též jako „pokutový blok“), kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil dne 23.3.2014 kolem 14:40 hod. na ulici Žatecká v Mostě, když řídil osobní motorové vozidlo tovární značky FORD model Galaxy se státní poznávací značkou „X“, přičemž za jízdy držel v ruce telefonní přístroj, čímž porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 300,- Kč, tak, že do

tohoto výroku byl doplněn den spáchání přestupku, tj. den 23.3.2013, přičemž ostatní části rozhodnutí nebyly změněny.

Žalobce v žalobě uvedl, že podnět k zahájení přezkumného řízení podal z důvodu, že jednak při uložení pokuty dne 23.3.2013 v rámci blokového řízení na místě zasahující policista nevzal v potaz tvrzení žalobce, že v ruce nedržel telefonní přístroj, a jednak z důvodu, že tento policista žalobce nepoučil o možnosti s uložení pokuty nesouhlasit, jakož ani o možnosti následného správního řízení. Žalobce se proto domnívá, že bloková pokuta byla uložena v rozporu s ustanovením § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších přestupků (dále jen „přestupkový zákon“), neboť přestupek nebyl spolehlivě zjištěn, neboť žalobce se svým zaviněním nesouhlasil, přestože pokutový blok podepsal.

Jelikož správní orgán I. stupně přezkumné řízení k návrhu žalobce nezahájil, když toliko ve zkráceném přezkumném řízení změnil, resp. doplnil, výrok rozhodnutí uloženého v rámci blokového řízení, přičemž jeho rozhodnutí bylo následně žalovanou potvrzeno, žalobce se proto touto žalobou domáhal zrušení obou těchto rozhodnutí, neboť měl za to, že blokové řízení proběhlo v rozporu s ustanovením § 84 odst. 1 přestupkového zákona.

Žalovaná předložila k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost.

Dle žalované ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce dne 23.3.2013 kolem 14:40 hod. při řízení osobního motorového vozidla tovární značky FORD model Galaxy se státní poznávací značkou „X“ držel za jízdy v ruce telefonní přístroj. Dle žalované ze spisového materiálu rovněž vyplývá, že žalobce byl příslušníky silničního dohledu seznámen s tím, že svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, jakož i s tím, že byly splněny podmínky pro užití institutu blokového řízení, protože byla žalobci následně uložena bloková pokuta ve výši 300,- Kč.

Žalovaná dále uvedla, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumala z hlediska ustanovení § 89 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přičemž neshledala rozpor tohoto rozhodnutí s právními předpisy či jeho nesprávnost. V této souvislosti žalovaná dále plně odkázala na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud uvádí, že se musel předně zabývat otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí žalované, potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přezkoumatelné ve správním soudnictví. Obecně totiž platí závěr, že proti uložení pokuty v blokovém řízení dle ustanovení § 84 odst. 2 přestupkového zákona se nelze odvolat, což má za následek, že žaloba proti rozhodnutí vydaném v blokovém řízení je nepřípustná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.12.2004, č.j. 6 As 49/2003-46, č. 505/2005 Sb. NSS).

V daném případě však bylo původní rozhodnutí vydané v blokovém řízení ve formě bloku na pokutu na místě nezaplacenou ze dne 23.3.2013, ev.č. FC/2013 C 1033299, ve zkráceném přezkumném řízení dle ustanovení § 98 správního řádu ve spojení s ustanovením § 97 odst. 3 správního řádu změněno rozhodnutím správního orgánu I. stupně, jež bylo posléze jako správné potvrzeno rozhodnutím žalovanou. Tím oproti blokovému řízení nastala odlišná situace, neboť ve zkráceném přezkumném řízení bylo vydáno nové meritorní rozhodnutí, které je možno v rámci správního soudnictví (po vyčerpání řádných opravných prostředků) přezkoumat v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle ustanovení § 65 a násl. s.ř.s. (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2010, č.j. 2 Afs 125/2009-104). S ohledem na uvedené skutečnosti tak lze učinit dílčí závěr, že žalobcem podaná žaloba je projednatelná ve správním soudnictví.

Dle ustanovení § 84 odst. 1 přestupkového zákona platí, že: „*Přestupek lze projednat uložení pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit*“. Dle odst. 2 téhož ustanovení dále platí, že: „*Proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat*“.

V ustanovení § 85 odst. 4 přestupkového zákona je uvedeno, že: „*Pověřené osoby jsou povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena*“.

V této souvislosti zdejší soud zejména poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2012, č.j. 1 As 21/2010-65, v němž je mj. uvedeno, že: „*V ustanovení § 84 odst. 1 přestupkového zákona jsou tedy zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení. ... Orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení jsou tak oprávněny uložit pokutu v blokovém řízení jen tehdy, když je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a obviněný z přestupku je ochoten pokutu v blokovém řízení zaplatit. V případě udělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení vystaví pokutový blok, jehož převzetí potvrdí pachatel přestupku svým podpisem. Na pokutovém bloku se přitom podle ustanovení § 85 odst. 4 přestupkového vyznačí pouze údaje o tom, jaké pověřené osoby, komu, kdy a za jaký přestupek uložily pokutu v určité výši. Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení již nevyhledávají žádné důkazní prostředky ani neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci*“.

V tomto usnesení bylo dále uvedeno, že: „*Obviněný z přestupku se udělením s uložení pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků*“.

nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení. Tímto souhlasem obviněný z přestupku akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku, o jeho právní kvalifikaci a o nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry orgánu oprávněného ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení charakteru nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. **Ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení, nepředstavuje pouhou jednu z kumulativních podmínek tohoto řízení, nýbrž přímo jeho podmínku sine qua non, při jejímž splnění se navíc bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn a nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou tak splněny všechny podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení stanovené v ustanovení § 84 odst. 1 přestupkového zákona. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně ... namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn či že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu vigilanti bus iura (nechť si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení“.**

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.9.2007, č.j. 1 As 30/2007-53, č. 505/2005 Sb. NSS, platí, že: „(r)ozhodnutí vydané v blokovém řízení...formálně vydáno vystavením bloku, jsou-li pro to splněny podmínky ... musí obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v § 85 odst. 4 zákona o přestupcích, a další údaje vyplývající z použití bloku k ukládání pokut vydaného podle § 85 odst. 1 tohoto zákona“.

V rozsudku ze dne 29.12.2010, č.j. 8 As 68/2010-81, se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou určení okamžiku uložení pokuty, tj. vydání rozhodnutí a jeho nabytí právní moci. Dospěl přitom k závěru, že je nutno vycházet z okamžiku podpisu přestupce na pokutovém bloku: „...okamžik vydání rozhodnutí v blokovém řízení a s ním v jedno spadající okamžik nabytí právní moci tohoto rozhodnutí musí být závislý na jednoznačném časovém určení a musí být ve všech případech určován identickým způsobem. Takovým okamžikem je však podle Nejvyššího správního soudu okamžik podpisu pokutového bloku, resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou obviněným z přestupku. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích.“ a dále doplnil, že: „Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty.“

Z tohoto rozsudku vyšel Nejvyšší správní soud ve své další rozhodovací praxi, a to např. v rozsudku ze dne 9.6.2011, č.j. 9 As 2/2011-93, kde k časovému určení vydání rozhodnutí v blokovém řízení uvedl, že: „Podmínkou pro uložení pokuty v blokovém řízení je, že pokutový blok obsahuje veškeré zákonem stanovené formální náležitosti tak, jak stanoví § 85 odst. 4 zákona o přestupcích, tj. obsahuje jednoznačné údaje o tom, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, včetně podpisu osoby obviněné z přestupku. Okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a zároveň okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí je podle závěrů Nejvyššího správního soudu, uvedených v rozsudku ze dne 29. 12. 2010, č.j. 8 As 68/2010 - 81, okamžik podpisu pokutového bloku obviněným

z přestupku. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích“. Nejvyšší správní soud potom tuto úvahu dále precizoval v rozsudku ze dne 9.1.2013, č.j. 9 As 128/2012-25, kde uvedl, že: „*Otázka obsahových náležitostí vystaveného a ručně vypsáného pokutového bloku je však výchozím předpokladem pro vyslovení závěru, že stěžovatel vlastnoručním podpisem stvrdil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tj. jednoznačně potvrdil naplnění podmínek stanovených v § 84 zákona o přestupcích a vzdal se tak práva na projednání věci ve správním řízení a tím i práva na uplatnění řádného opravného prostředku“.*

Z předloženého správního spisu, resp. z kopie pokutového bloku, jež je založena ve správním spise, soud zjistil, že tento pokutový blok obsahuje s jednou výjimkou veškeré náležitosti, jež jsou stanoveny v ustanovení § 85 přestupkového zákona. Na tomto pokutovém bloku je tak uvedeno, že pokuta za přestupek byla uložena žalobci, přičemž je tam rovněž uvedeno nejen jméno žalobce, ale i jeho rodné číslo, adresa trvalého pobytu, jakož i to, že totožnost žalobce byla ověřena z občanského průkazu. Na pokutovém bloku je dále uvedeno, kdy se žalobce přestupkového jednání dopustil. V této souvislosti soud poznamenává, že na bloku na pokutu sice nebylo výslovně zmíněno, že se žalobce přestupkového jednání dopustil dne 23.3.2013 ve 14:40 hod., když na něm bylo toliko uveden čas 14:40 hod., nicméně tato absentující náležitost byla napravena rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Na pokutovém bloku je taktéž v intencích ustanovení § 85 odst. 4 přestupkového zákona uvedeno, jakého přestupku se žalobce dopustil, a to tedy, že žalobce během řízení osobního motorového vozidla tovární značky FORD model Galaxy se státní poznávací značkou „X“ držel za jízdy TELEFON, čímž porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 300,- Kč. Jelikož žalobce pokutu uloženou v blokovém řízení na místě nezaplatil, pokutový blok tak navíc v návaznosti na ustanovení § 85 odst. 3 přestupkového zákona obsahuje také poučení o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty.

V této souvislosti považuje soud za nezbytné rovněž poznamenat, že na pokutovém bloku vyjma shora zmíněných náležitostí, je dále výslovně uvedeno, že jednak **proti uložení této pokuty se nelze odvolat**, a že jednak **přestupce souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení**.

Z kopie předloženého pokutového bloku je zjevné, že obsahuje podpis žalobce, a že tento jej podepsal dne 23.3.2013. Pokutový blok, jakožto rozhodnutí vydané v blokovém řízení, nabyl právní moci dne 23.3.2013. Tímto podpisem pokutového bloku tedy žalobce stvrdil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. K tomuto soud ještě doplňuje, že žalobce v průběhu správního řízení ani následně v rámci řízení před správním soudem nikterak nenamítal a nezpochybňoval pravost svého podpisu na pokutovém bloku, když ostatně sám žalobce v žalobě uvedl, že pokutový blok podepsal.

Jak bylo shora uvedeno, první žalobní námitka žalobce spočívala v tom, že bloková pokuta byla žalobci uložena v rozporu s ustanovením § 84 odst. 1 přestupkového zákona, neboť přestupek nebyl spolehlivě zjištěn. Z judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že povaha blokového řízení vylučuje, aby osoba, jež udělila souhlas

s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn. Je tomu tak z důvodu, že při udělení takového souhlasu se vychází z toho, že přestupek je spolehlivě zjištěn, a že nestačí jej vyřídit toliko domluvou.

Jelikož žalobce v tomto konkrétním případě udělil souhlas s projednáním přestupku a uložením pokuty v blokovém řízení, když pokutový blok má veškeré požadované obsahové náležitosti, přičemž je současně nesporné, že žalobce souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení skutečně udělil, když podepsal pokutový blok, čímž se dobrovolně v souladu se zásadou *vigilantibus iura* vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu v rámci běžného správního řízení, je tak v důsledku setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu naprosto vyloučeno, aby žalobce mohl v rámci správního soudnictví úspěšně namítat, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn. Vzhledem k tomuto závěru je nezbytné uplatněnou žalobní námitku považovat za zcela nedůvodnou.

Pokud se týká druhé žalobní námítky, jež spočívá v tvrzení žalobce, že ze strany zasahujícího příslušníka Policie České republiky nebyl poučen o možnosti nesouhlasit se zaplacením pokuty v blokovém řízení a o následné možnosti projednání věci ve správním řízení, soud uvádí následující.

V této souvislosti soud především poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2010, č.j. 4 As 25/2010-34, kde je uvedeno, že: ... *pokud bylo v předmětné věci v souladu se zákonem provedeno blokové řízení a stěžovatel byl ochoten pokutu zaplatit, resp. převzal blok na pokutu na místě nezaplacenou, nemůže namítat, že uvedenou právní úpravu neznal a nebyl si vědom důsledků tohoto svého jednání. K obecným právním zásadám, převzatým do českého práva recepcí práva římského, totiž náleží mimo jiné ignorantia iuris non excusat, tedy „neznalost práva neomlouvá“, jakož i vigilantibus iura scripta sunt, ve významu „zákony slouží bdělým“, tedy těm, kteří důsledně dbají na svá práva. Pokud by Nejvyšší správní soud námitce stěžovatele přisvědčil, porušil by uvedené právní zásady, které se těší ochraně na úrovni zákonných, resp. ústavních norem“.*

Jelikož v nyní posuzovaném případě nastala obdobná situace jako v případě projednávaném Nejvyšším správním soudem, a to, že žalobce namítá, že nebyl poučen o možnosti nesouhlasit se zaplacením pokuty v blokovém řízení a o následné možnosti projednání věci ve správním řízení, tj. jinak řečeno, že právní úpravu neznal a nebyl si vědom důsledků tohoto svého jednání, přičemž zdejší soud nemá důvod se od právního názoru vyjádřeného Nejvyšším správním soudem ve zmíněném rozsudku jakkoliv odchýlit, nelze tak vzhledem k těmto skutečnostem dojít k jinému závěru, než že druhá žalobní námitka je taktéž zcela nedůvodná.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že ani jedna z uplatněných námitek žalobce nebyla shledána důvodnou. Podaná žaloba z tohoto důvodu není důvodná, a proto ji soud ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 2. února 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová